

מ"ת 25303/01/18 - מדינת ישראל נגד י א

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 25303-01-18 מדינת ישראל נ' א(עציר)

בפני כבוד השופט גיא אבנון
המבקשת
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד תמר מצליח ומתמחה מירב
מולדובן
נגד
י א ע"י ב"כ עו"ד גיל גבאי
המשיב

החלטה

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו 2 אישומים. באישום ראשון מיוחסות לו עבירות תקיפה סתם - בן זוג לפי סעיפים 379 + 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין. באישום שני מיוחסות למשיב עבירות הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין. בצד כתב האישום הוגשה בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

ביום 16.1.18 התקיים דיון בבקשה, במסגרתו טען ב"כ המשיב לקושי ראיתי משמעותי באשר לחלק מן האישום הראשון, ולהיעדר תשתית ראיתית למרבית האישום השני.

כתב האישום

1. באישום הראשון נטען כי ביום 29.12.17 נתגלע ויכוח בין המשיב לבת זוגו (להלן: המתלוננת), זאת לאחר ששניהם צרכו משקה אלכוהולי. נטען כי במהלך הויכוח גידף המשיב את המתלוננת, הפילה ארצה ובעט במצחה, באפה, בירכה ובגבה, משך בשיערה ותלש שערות מראשה, אחז בגרונה בשתי ידיו וחנק אותה, תוך שהמתלוננת בוכה ומבקשת ממנו כי יעזוב אותה לנפשה.

במהלך הויכוח הזעיקה המתלוננת את המשטרה. כשהגיעו שוטרים אל הבית ברח המשיב מהמקום חרף קריאות השוטרים כי יעצור, עד שנעצר על ידי אחד השוטרים. משהובא לניידת גידף את השוטרים והתפרע, כך שהשוטרים נאלצו להשתמש בכוח על מנת לאוזקו ולהכניסו לניידת. גם בעודו ישוב בניידת התפרע המשיב, קילל את השוטרים ובעט בחלקה הפנימי של הניידת, באופן שאילץ את השוטרים להוציאו על מנת להרגיעו ולאוזקו בידיו מאחורי גבו. באותו המועד החלה המתלוננת לצעוק ולהתלהם לעבר השוטרים, ביקשה לשחרר את המשיב ואף ניסתה לפתוח את דלת הניידת בה ישב.

כשהגיע לתחנת המשטרה פנה המשיב לאחד השוטרים ואמר: "אמא שלך זונה, אמן שלילדים שלך יהיה סרטן, אני אזיין אותך בתחת, בוא תוריד לי אזיקים ותראה מה יהיה".

2. באישום השני הפנתה המבקשת לתנאי השחרור בהם שוחרר המשיב בבית המשפט ביום 3.1.18 (בעקבות האירוע המתואר באישום הראשון), הכוללים, בין השאר, איסור יצירת קשר עם המתלוננת והרחקה ממנה למשך 30 ימים. נטען כי ביום 5.1.18 בשעה 18:00 לערך התקשר המשיב למתלוננת וביקש לשוב אל הבית, אך היא סירבה. בסמוך לשעה 19:00 שב אל הבית, ניגש אל חלון חדר השירותים תוך ששבר שלב בתריס החלון, וצעק למתלוננת: "יא בת זונה תפתחי את הדלת". אז הלך לעבר דלת הבית, דפק עליה והמשיך לצעוק: "תפתחי יא בת זונה". בעוד המתלוננת מצלצלת למשטרה, קרע המשיב את רשת החלון בסלון הבית, פתח את החלון והמשיך לצעוק על המתלוננת שתפתח לו את הדלת, תוך שאמר למתלוננת: "יא בת זונה, תפתחי את הדלת, אני ארצח אותך".

טיעוני הצדדים

3. באשר לאישום הראשון טען בא כוחו של המשיב לקושי ראייתי הנלמד מהפער בין עוצמת האלימות שהופגנה על ידי המשיב לפי התלונה, לבין העובדה שהמאשימה איננה מייחסת למשיב תקיפה גורמת חבלה. הוא הפנה לטענות המתלוננת באשר לחבלות שלכאורה נגרמו לה, ומאידך לכך שהתיעוד בתיק החקירה איננו מצביע על חבלות של ממש. כן הפנה בעניין זה לטענת המתלוננת כי פנתה לטיפול רפואי, וכי בידה תעודה רפואית, ובהמשך חזרה בה והודתה כי שיקרה ביחס לקיומה של תעודה רפואית. עוד הפנה בא כוח המשיב להתנהגות המתלוננת בפני השוטרים, כפי שמתוארת אף בכתב האישום. בנוסף, הפנה להקלטת השיחה עם מוקד 100, במסגרתה לא נשמעות צעקות ברקע, ולכך שהמתלוננת עומתת גם בחקירה עם אופן התנהלות השיחה. עוד הפנה לכך שאיש מהשכנים לא שמע צעקות.

באשר לאישום השני טען בא כוח המשיב לקושי ראייתי הנלמד מכך שאדם שנכח בדירה והיה עד לאירוע, שמע קללות אך לא שמע איומים, ולא חזה בגרימת נזק לחלון. כן הפנה לכך שחוקר צילם את זירת האירוע באופן שאיננו תומך בגרסת המתלוננת באשר לגרימת הנזק. מאידך, אישר כי המשיב הפר לכאורה את צו בית המשפט בכך שהגיע לבית וקילל את המתלוננת.

4. באות כוח המבקשת הפנו להקלטת השיחה עם מוקד 100, בה דרשה המתלוננת הגעת ניידת למקום. הפנו לדו"חות פעולה מהם עולה כי המתלוננת היתה נסערת כשהגיעו השוטרים, וביקשה שיקחו את המשיב מהמקום. הפנו לעדות בה ציינה המתלוננת את האלימות שהופנתה כלפיה, והציגו תמונות של חבלות שנגרמו למתלוננת. לדברי באות כוח המבקשת, כתב האישום איננו מייחס אמנם תקיפה הגורמת חבלה, אך התיעוד בשילוב עם עדות המתלוננת ממחיש קיומן של חבלות. בנוסף, הפנו להתנהלות המשיב כשהגיעו השוטרים כמתואר בכתב האישום. הפנו לכך שהמשיב הודה בחקירה באיומים ובקללות כלפי השוטרים. טענו כי השקר בו הודתה המתלוננת בנוגע לקיומו של אישור רפואי, איננו נוגע לליבת האישום. באשר לאישום השני הפנו לחומרת ההפרה המיוחסת למשיב, זמן קצר לאחר ששוחרר ממעצר. הפנו להתנהלותו כלפי המתלוננת, לאיומים שהפנה כלפיה ולנזק שגרם לחלון. הפנו לשקרי המשיב ביחס לנוכחותו בדירת המתלוננת באישום השני, בניגוד לדברי חברו שהביא אותו למקום, כמו גם בניגוד לדברי עד נוסף שנכח במקום. באשר לעילת המעצר הפנו לכך שהמתלוננת שוהה במקלט כתוצאה מהפחד מן המשיב, טענו שקיים חשש ממשי לפגיעה במתלוננת ככל שהמשיב ישוחרר, והפנו לעברו הפלילי המכביד והרלוונטי.

חומר החקירה

אישום ראשון

5. האישום הראשון מתחיל בפניה של המתלוננת למוקד 100. המדובר בשיחה קצרה שאורכת כ- 23 שניות. המתלוננת נשמעת שקטה, ללא צעקות, ללא בכי, ומאידך היא מאד החלטית ודורשת הגעה של ניידת משטרה לביתה באופן מיידי.

דו"ח פעולה מיום 30.12.17 מאת רס"ל אלעד טלקר (להלן: רס"ל טלקר) מתאר הגעה לבית המתלוננת בצוותא עם מתנדב בשם אורן ורולקר (להלן: המתנדב אורן). המתלוננת ביקשה מהשוטרים שיקחו את המשיב, אשר החל לברוח מהמקום בריצה, תוך התעלמות מקריאותיו של רס"ל טלקר לעצור. המשיב נעצר תוך שימוש בכוח בגין התנגדותו, והובא לניידת כשהוא מקלל את השוטרים ומאיים עליהם, ומנסה להשתחרר מאחיזתם. לאחר שהוכנס לניידת המשיך המשיב לצעוק, להשתולל ולבעוט בניידת, באופן שאילץ את השוטרים להוציאו, אז ניסה לתקוף אותם, והוכנס פעם נוספת לניידת כשידיו כבולות מאחורי גבו. במקביל הודיעה המתלוננת שהיא חוזרת בה ואיננה רוצה להתלונן, ואף ניסתה להגיע אל המשיב על מנת לנסות לשחרר אותו מידי השוטרים. במהלך הנסיעה בניידת המשיך המשיב לקלל, לאיים ולהכות בראשו את הניידת, והמשיך בקללות ואיומים גם בתחנת המשטרה. בהמשך, לאחר שהוסרו האזיקים מידי וקיבל כוס מים, התנצל המשיב בפני רס"ל טלקר על התנהגותו. הודעה מיום 30.12.17 מאת המתנדב אורן תואמת את דבריו של רס"ל טלקר.

דו"ח פעולה מיום 30.12.17 מאת רפ"ק אריק רזניק (להלן: רפ"ק רזניק) מתאר הגעה למקום נוכח קריאה מאת רס"ר טלקר בגין תקיפת שוטר. תיאר את התנהלותו האלימה של המשיב בתוך הניידת, ואת אזיקתו עם ידיו מאחורי גבו.

דו"ח פעולה מיום 30.12.17 מאת צוער נתן אל תמנה (להלן: צוער תמנה) מתאר את השתוללות המשיב בתוך הניידת, מתאר את המתלוננת כמי שצעקה והתלהמה כלפי השוטרים תוך סירוב לשתף פעולה. ניסה לדובב אותה, ומסרה לו שהמשיב הוא בן זוגה ותקף אותה, תוך שלדבריה מדובר בהתרחשות שחוזרת על עצמה תקופה ארוכה. לטענתה, לאחר שסירבה לבקשת המשיב לחזור לחיות בזוגיות, הוא החל להשתולל, משך בשערה תוך שנענע את ראשה, הצליחה לברוח ממנו ולצאת מן הבית, וכשחזרה הדף את הדלת לכיוונה בחוזקה ופגע בפניה. כשביקש לרשום את דבריה, אמרה שאיננה מעוניינת למסור מידע, שדבריה אינם נכונים ושהמציאה אותם. בהמשך טענה שהיא מוכנה למסור גרסה ביום א' אצל חוקרת אלמ"ב נטלי וקסמן.

6. הודעת המתלוננת מיום 1.1.18: סיפרה על זוגיות עם המשיב משך כ- 14 שנים, הורים לילד. המשיב מתגורר בבית באופן לא קבוע, עוזב לתקופות ומקבלת אותו כשחוזר. תיארה את האירוע לאחר ששניהם שתי יחדיו אלכוהול: "בערב אני שתיתי שתי כוסות וודקה עם משקה מוגז, כאשר א שתה חצי בקבוק לבד" (שורה 13). בהמשך: "התחיל לומר לי יבת זונה לאן את הולכת, ואז כמה שניות אחרי בדיוק הדלקתי סיגריה ומצאתי את עצמי על הרצפה ונתן לי בעיטה למצח, אני הרגשתי סחרחורת וראיתי שחור ואז הוא נתן לי עוד בעיטה לאזור האף כאשר אני מנסה לקום מהרצפה. אני צעקתי לו א תעזוב אותי, ואז הוא נתן בעיטות לירך ימין שלי ובעיטות לגב, אני לא יודעת בדיוק כמה בעיטות בדיוק הוא נתן לי. משם התחלתי להיות מבולבלת, ואז א משך לי בשערות בשביל להרים אותי. הרגשתי את השערות שלי בידיים שלו. היה גם שהוא תפס אותי בגרון שלי מקדימה עם שתי ידיים שלו וחנק אותי. זה היה לכמה שניות והוא עזב. אני בכל הזמן הזה בכיתי וביקשתי שהוא יעזוב אותי והוא המשיך" (שורות 16-24).

המתלוננת סיפרה שנזקקה לטיפול רפואי, שיש לה סימנים במצח וברגל, קיבלה מרשם לתרופות והנחיה למנוחה למשך 3 שבועות. לדבריה, איננה יודעת על קיומם של עדים לאירוע, צרחה ולא ראתה איש מהשכנים. היא הוסיפה שזו איננה הפעם הראשונה, וכי שהתה מספר פעמים במקלט לנשים מוכות נוכח האלימות שחוותה מהמשיב. מאידך, סירבה לפנות פעם נוספת למקלט, בטענה כי סבלה שם, ואיננה מוכנה לעבור זאת שוב. טענה שהיא מותקפת על ידי המשיב מזה כשבע שנים, וכי היא מאפשרת לו לשוב הביתה מכיוון שהוא אביהם של בנם המשותף. לדבריה, כל עוד איננו שותה, הוא מתנהג יפה, אבל "כשהוא שותה הוא מתנהג כמו בהמה... אני לא יודעת מה הוא יכול לעשות" (שורות 57-59). כשנשאלה איך אין בפניה סימנים מהבעיטות, השיבה שהנפחות בפנים ירדה, והסימנים הכחולים ברגליים כמעט עברו.

7. הודעת המתלוננת מיום 4.1.18: חזרה בה מהטענה שהלכה לרופא, בטענה שמרגישה לא מוגנת, ושאין לה סיבה למסור למשטרה מסמכים, כשהמשטרה משחררת את המשיב ולא עושה דבר (כאמור, המשיב שוחרר ממעצר ביום 3.1.18). לטענתה, בכתה בזמן שהזמינה ניידת, ואיננה יודעת מדוע זה לא נשמע בהקלטה. חזרה ומסרה שמרבית הסימנים בגופה התפוגגו, וכי איננה מוכנה לחזור למקלט לנשים מוכות, כי עברה שם טראומה.

8. המשיב בחקירותיו מיום 30.12.17 ומיום 2.1.18 כפר באלימות כלפי המתלוננת, אישר כי שתה שלוש כוסות וודקה, והודה בהתנהלותו כלפי השוטרים כמתואר בכתב האישום. לדבריו, המתלוננת מעלילה עליו. טען שנפלה במקלחת, ושהיא מתלוננת כדי שתוכל להיכנס למקלט לנשים מוכות, מכיוון שאין לה כסף לשלם עבור שכר דירה.

9. בתיק החקירה 3 תמונות צבעוניות שצולמו על ידי צוער תמנה, בהן התקשיתי לזהות סימני חבלה. בנוסף אפנה למזכר מיום 1.1.18 מאת רם אל חי, אשר שוחח עם חלק משכניה של המתלוננת, שלא שמעו דבר.

אישום שני

10. דו"ח פעולה מיום 5.1.18 מאת רס"ר רון אהרון בר ששת (להלן: רס"ר בר ששת). הגיע לבית המתלוננת בעקבות תלונה על כך שהמשיב הגיע לבית, דופק בדלת, מקלל ומטריד אותה. כשהגיע למקום מסרה שהמשיב הגיע לחצר הבית, קילל אותה, שבר תריסי זכוכית בחזית הבית, קרע את רשת החלון וקילל אותה. מסרה שלא תקף אותה. בתיק צילום שנעשה על ידי רס"ר בר ששת (העתק ש/ל) של חלון בו חסר אחד השלבים בתריס (נראה כמו תריסי זכוכית - ג.א.).

11. הודעת המתלוננת מיום 5.1.18: סיפרה שהמשיב הגיע בשעה 19:00 לערך מכיוון חלון השירותים והחל לצעוק ולקלל, בעט בדלת הבית ואיים כי אם לא תפתח ירצח אותה, כשתוך כדי כך "הילד (המשותף) תפס לעצמו את האוזניים ואמר 'אבא בבקשה תפסיק'" (שורה 6). הפעם לא תקף אותה פיזית. לדבריה, היה עד לאירוע בשם שמעון יעקב. טענה שתריס החלון בשירותים נשבר, ורשת בסלון נקרעה. סיפרה שבשעות הצהריים של אותו היום ניסו חבריו של המשיב לשכנע אותה לאפשר למשיב לחזור הביתה (בטלפון ואף במכולת בנוכחות המשיב), וכי בשעה 18:00 לערך התקשר המשיב וביקש שתאפשר לו לחזור (כזכור, בניגוד לתנאי השחרור - ג.א.). סירבה ללכת למקלט "אני רוצה שתרחיקו אותו ממני, כדי שאני יעבור את השבת בשקט, אני מפחדת ממנו, הייתי במקלט כבר הרבה זמן עם הילד ביחד וזה לא קל" (שורות 73-74).

12. הודעת המתלוננת מיום 8.1.18: הגיעה לתחנה כדי לברר את מצבה: "רציתי ללכת מפה לבית משפט ולהוציא

צו הגנה, אבל אני מבינה שאם הוא ישתחרר מחר אני לא יכולה לחכות בבית ואני מאד מפחדת. אני אקח את הבן שלי ואלך למקלט עד שאתם תעשו משהו ואני אוכל לצאת אחר כך. אני כבר הייתי במקלט 9 חודשים בגללו ולא מגיע לי לחזור לשם. אני רוצה שקט על מנת לגדל את הבן שלי. למה אני צריכה לעבור את כל זה?". ובהמשך: "אם זה המצב אני מוכנה להתפנות. זה למען הבן שלי, כי ביום שישי הוא היה חשוף לזה והוא שם את הידיים על האוזניים וצעק: "אבא די בבקשה". יאדין אמר לי בבית: "את עוד אתיופית שתתלונן, למי יאמינו לך או לי", והנה אני פה. חשוב לי לציין שירחיקו אותו ממני, אני מאד מפחדת ממנו. לא רוצה שאהיה עוד אישה שיקראו עליה בעיתון שנרצחה על ידי בן זוגה. זה משפט שאמא שלי אומרת לי יום יום" (שורות 5-14).

כנשאלה לגבי התעודה הרפואית השיבה: "בתקיפה שהיתה פעם אחרונה לא ניגשתי. אני אלך לרופא ומה אני אגיד לו: "הבן זוג שלי הרביץ לי?" זה לא קל... זה דבר מביך ללכת ולהגיד שאני מקבלת מכות... אין לי שום סיבה להזיק לבן אדם הזה. הוא אבא של הבן שלי. יש לנו משהו משותף לכל החיים. כל פעם שהוא שותה אני הקורבן. אין לי שום סיבה להגיד סתם שהוא הרביץ לי. אני לא מחפשת שיאדין ישב בכלא. אני מחפשת שיניח לי... אני הולכת למקלט בתקווה שתטפלו בו. אני לא צריכה להיות סגורה ולא הילד שלי" (שורות 18-28).

הודעת המתלוננת מיום 9.1.18 (הוזמנה על ידי המשטרה): סיפרה על אקדח שראתה אצל המשיב כחודש עובר לאירועים.

13. המשיב בחקירותיו מיום 5.1.18 ומיום 10.1.18 כפר בטענות שהגיע לבית המתלוננת. טען שראה אותה במכולת, וראה אותה ברחוב עם מישהו וקילל אותו. אישר שהוא מודע למשמעות ההרחקה ממנה. כשעומת עם הקלטת שיחותיו עם המתלוננת, אישר את קיומן, אך שב והכחיש את נוכחותו בכניסה לבית המתלוננת. אישר כי החזיק אקדח אוויר.

14. ביצ'ו איאסו נחקר ביום 8.1.18: מסר כי הוא חבר של המשיב, ואישר כי לקח את המשיב לבית המתלוננת חרף ידיעתו אודות צו ההרחקה. המשיב מסר לו שישנו גבר בבית המתלוננת, וביקש שיקח אותו לשם. ראה את המשיב בחטף ליד חלון בית המתלוננת, וכעבור מספר דקות עזבו את המקום. לא ראה התנהלות ביניהם.

15. מזכר מיום 7.1.18 מאת רס"מ נטליה וקסמן (להלן: רס"מ וקסמן): שוחחה בטלפון עם שמעון יעקב, שסירב להגיע לתחנה למסור עדות. סיפר שנכח עם המתלוננת בבית, ושהגיע למקום גבר שאיננו מכיר, שצעק דרך חלון השירותים וקילל המון. לא הקשיב לשיחה. לא ראה שבירת חלון.

16. דיסק בו 2 שיחות בין המשיב והמתלוננת + מזכר מיום 9.1.18 מאת רס"מ וקסמן, ובו תמליל השיחות ביניהם. המשיב יצר קשר עם המתלוננת וניסה לשכנע אותה לקבלו הביתה.

דיון

17. אפתח בהבהרה נדרשת: במהלך הדיון, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומר החקירה עיון ראשוני, סברתי כי ישנם לכאורה קשיים ראייתיים באשר לחלק מן המעשים המיוחסים למשיב. ביקשתי את התייחסות באות כוח המבקשת, אשר עמדו על הבקשה. במצב דברים זה קיבלתי לידי את תיק החקירה המלא, קראתי את כולו בעיון ואף האזנתי להקלטות. שיניתי את דעתי. מצאתי כי חומר החקירה שהונח בפני מבסס תשתית ראייתית לכאורית הקושרת את המשיב למלוא העבירות המיוחסות לו, ללא חולשות או פירוכות.

עמוד 5

18. הודעות המתלוננת מבססות תשתית ראייתית לכאורית באשר לשני האישומים. התנהגות המשיב בחלק מן האירוע הראשון (בפני השוטרים) נתמך בדו"חות הפעולה של השוטרים, וממילא אין מחלוקת ראייתית באשר לחלק זה של האירוע. ואולם, התנהגותו האלימה והפרועה של המשיב כלפי השוטרים, לרבות בריחתו מן הבית עת הגיעו למקום, יש בה לחזק את מהימנות דברי המתלוננת באשר להתנהגותו כלפיה בזמן האירוע.

19. אכן, גם המתלוננת התנהלה באופן לא ראוי כלפי השוטרים, אך לא מצאתי כי התנהגות זו מפחיתה ממהימנות גרסתה, לבטח לא בשלב זה של ההליך.

אשר לתעודה הרפואית שלא הוצאה, ולהודאת המתלוננת כי שיקרה בעניין זה, לא מצאתי כי יש בנתון זה להחליש, בעת הנוכחית, ממהימנותה. עניין זה יהיה נתון, כמובן, לפתחו של המותב שישמע את עדותה, אך בשלב זה מצאתי כי דברי המתלוננת בהודעתה מיום 8.1.18 (שורות 18-28, סעיף 12 לעיל) מיישבים לכאורה את הקושי.

אשר לעובדה כי שכנים לא שמעו את צעקותיה, לא מצאתי ליתן לכך משקל כלשהו בשלב זה של ההליך. גם היעדר תיעוד לחבלות איננו מחליש מעוצמת הראיות. אכן, המשיב איננו מואשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ודומה כי כך החליטה המבקשת נוכח היעדר תיעוד רפואי, אך לא מצאתי כי יש בכך להחליש מעוצמת התשתית הראייתית ביחס לאופן התקיפה שביצע המשיב כלפי המתלוננת.

20. הטענה החזקה ביותר של בא כוח המשיב נוגעת לפער בין תיאור התקיפה האלימה והברוטלית שחוותה המתלוננת באישום הראשון, אל מול היעדר תיעוד רפואי. אלא שדווקא התנהלות המשיב באירוע השני, והאופן בו נמנעה המתלוננת מהשחרת פניו, תוך שהבהירה כי במקרה זה לא תקף אותה פיזית, מחזקים את מהימנות דבריה באירוע הראשון.

גם האופן בו החליטה המתלוננת לפנות למקלט לנשים מוכות בעקבות האירוע השני, חרף סירובה התקיף לעשות זאת עד אותו מקרה, ממחישים את תחושת הפחד האמיתי שהיא חשה. והנה, גם לאחר אירוע זה סיפרה המתלוננת בכנות כי איננה מעוניינת להרע למשיב, כי הקשר ביניהם הוא לכל החיים מכיוון שהם הורים לילד משותף, כי איננה מעוניינת שהמשיב ישהה בבית הסוהר, וכל רצונה בהגנה: "אני לא צריכה להיות סגורה ולא הילד שלי" (הודעה מיום 8.1.18 שורות 18-28, סעיף 12 לעיל).

21. באשר לאירוע השני, אין מחלוקת כי המשיב יצר קשר טלפוני עם המתלוננת בניגוד לתנאי השחרור (שיחות הטלפון מוקלטות), ואין מחלוקת כי הגיע לבית המתלוננת וקילל אותה, תוך הפרה בוטה של תנאי השחרור. המחלוקת נוגעת לשאלת האיומים והיזק לרכוש. בעניין זה מצאתי כי דבריו של שמעון יעקב לרס"מ וקסמן אינם מחלישים מעוצמת מהימנותה של המתלוננת. נהפוך הוא: מדובר בחיזוק באשר להגעתו של המשיב לבית המתלוננת ולהתנהלותו המילולית האלימה כלפיה. העובדה ששמעון יעקב לא שמע את תוכן הדברים ולא ראה נזק לרכוש, איננה מחלישה מעוצמת הראיות.

22. גם תיעוד הנזק לרכוש על ידי רס"ר בר ששת איננו מחליש, בעת הנוכחית, מעוצמת הראיות לכאורה. הוא תיעד תריס חסר בחלון, אשר נראה כתריס זכוכית, והעובדה שאין תיעוד של רשת קרועה, איננה מקימה קושי ראייתי. אוסיף, כי העבירה של היזק לרכוש במזיד הינה שולית ומינורית ביחס לחומרת התנהגותו של המשיב באישום זה.

23. עדותו של ביצ'ו איאסו באשר לנסיבות הגעתו של המשיב למקום, מחזקת אף היא את דבריה של המתלוננת,

והדבר מתיישב עם האופן בו ניסה ליצור איתה קשר בשעות הצהריים. אוסיף, כי שקריו של המשיב באשר להגעתו לבית המתלוננת, מחלישים את מהימנות גרסתו, והדבר משליך, לכאורה, אף על גרסתו ביחס לאירוע הראשון.

24. מכאן, אני קובע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית הקושרת את המשיב למלוא העבירות המיוחסות לו, ללא חולשות.

עילות מעצר ואפשרות חלופה

25. העבירות המיוחסות למשיב מקימות עילת מעצר סטטוטורית מסוג מסוכנות, וכן חשש לשיבוש הליכי משפט (נוכח הפרת תנאי השחרור). בא כוח המשיב לא טען במישרין באשר לעילה ולחלופה, ולצורך הדיון אני כי באפשרותו להציע ערבים טובים וראויים. נשאלת השאלה, האם בהינתן ערבים טובים, ניתן יהיה לאפשר שחרורו של המשיב לחלופת מעצר, ולחלופין, האם ניתן יהיה להורות על המשך מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

26. התנהגות המשיב באירוע הראשון מלמדת על אדם אלים מאד, ברוטלי, אשר איננו מהסס לתקוף את המתלוננת באכזריות בבעיטות גם כשהיא שרועה על הרצפה, תוך שמשך אותה בשערותיה וחנק אותה כדי להקימה מהרצפה. המשיב שוחרר ממעצר בתנאים מגבילים מקלים, ללא מגבלת תנועה, בהרחקה מן המתלוננת ואיסור על יצירת קשר עמה. חלפו יומיים בלבד ממועד השחרור, והמשיב שב ויצר קשר עם המתלוננת, ניסה לשכנעה לקבלו בחזרה לביתה, ומשנענה בסירוב הגיע לבית, השתולל, קילל ואיים לרצוח את המתלוננת אם לא תכניס אותו. התנהגות זו מלמדת על אדם חסר עכבות, שמורא החוק איננו חל עליו, אשר איננו נרתע מהתנהגות אלימה כלפי בת זוגו וכנגד שוטרים (באירוע הראשון), ומזלזל באופן בוטה בצו בית המשפט, שנועד להגן על המתלוננת.

27. עיון בגיליון הרישום הפלילי של המשיב מגלה כי ביום 8.1.15 נדון למאסר למשך 27 חודשים ועונשים נלווים בגין צירוף תיקים ב- 5 אישומים, וזאת בעבירות איומים (3 עבירות), כליאת שווא, תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג (2 עבירות), תקיפה סתם - בן זוג, תגרה במקום ציבורי, חבלה במזיד ברכב. בגין הרשעה זו תלויים כנגד המשיב 2 מאסרים מותנים (10 חודשים, 5 חודשים) בני הפעלה בתיק דנן. לא למותר לציין, כי עבירות האלימות, האיומים וכליאת השווא בוצעו כלפי בת זוגו, המתלוננת בתיק דנן. למשיב הרשעות נוספות משנת 2014 (הפרעה לשוטרי) ומשנת 2008 (צירוף אישומים: החזקת סכין (2 עבירות), השמדת ראיות, סיוע לאחר מעשה פשע, שיבוש מהלכי משפט, אי מניעת פשע), אז נדון לשישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

28. עינינו הרואות, אין מדובר בפעם הראשונה בה מתנהג המשיב באלימות קשה כלפי המתלוננת, ועונש המאסר הממושך בו נשא לאחרונה, מלמד כי המשיב לא למד את לקחו. השילוב בין עברו הפלילי המכביד של המשיב, כלפי אותה בת זוג, והעבירות המיוחסות לו בכתב האישום הנוכחי, תוך שהמשיב מפר באופן בוטה את תנאי השחרור שהוטלו עליו, מלמדים כי לא ניתן לתת בו אמון, ולו מינימלי, הנדרש לצורך בחינת אפשרות שחרורו.

29. מתן אמון במשיב נדרש לצורך בחינת אפשרות שחרורו לחלופת מעצר, כמו גם לצורך החלטה בדבר המשך מעצר בפיקוח אלקטרוני. ראו לעניין זה החלטת בית המשפט העליון, כבוד השופט מ' מזוז בבש"פ 2587/17 מדינת ישראל נגד יוגב בן אבו (27/03/2017):

"כפי שנפסק עוד מקדמת דנא, תנאי לחלופת מעצר, הנו האמון שרוחש בית-המשפט לנאשם כי יקיים את תנאי החלופה, שכן בלעדי אמון כזה אין בחלופת מעצר, לרבות מעצר בפיקוח אלקטרוני כדי

לאיין את האינטרסים הציבוריים אותם נועד המעצר להבטיח, לפי הענין, לרבות המסוכנות הנשקפת מהנאשם, חשש להימלטות או לשיבוש הליכים.

"חלופת מעצר, לרבות מעצר בית, מתבססת על אמון שבית-המשפט רוחש לנאשם. שהרי, אין חלופת מעצר אלא אם יש עילת מעצר, ואין עילת מעצר אלא אם יש יסוד סביר לחשש בדבר מסוכנות הנאשם... אם, אף-על-פי-כן, בית-המשפט מסתפק בחלופת מעצר, אין זאת אלא משום שהוא סומך על הנאשם שלא ינצל את השחרור מן המעצר כדי לעבור עבירה, להתחמק מן הדין או לשבש את הליכי המשפט. התנאים המגבילים של חלופת המעצר, יהיה זה מעצר בית ותהיה זו ערבות כספית, לעולם אינם מסלקים את החשש במידה מספקת, אלא אם הם מתאספים לאמון שהנאשם יקיים את תנאי השחרור, המפורשים והמשתמעים. אם נשמת האמון, מתמוטטת גם החלופה" (בש"פ 507/00 מזרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 385, 391 (2000). וראו גם: בש"פ 2517/09 אורמן נ' מדינת ישראל (13.4.2009); בש"פ 6119/10 נאסר נ' מדינת ישראל (30.8.2010); בש"פ 7873/12 פלוני נ' מדינת ישראל (20.11.2012); ובש"פ 7269/16 מדינת ישראל נ' פלוני (27.10.2016)).

האפשרות לתת אמון בנאשם נבחנת על רקע מכלול של נתונים ושיקולים, לרבות חומרת העבירות והסיכון הנלמד מכך מצד הנאשם כלפי הציבור או המתלוננים; עברו הפלילי של הנאשם בכלל, ובעבירות המעלות חשש לסיכון שלום הציבור או חשש להימלטות או חשש לשיבוש הליכים בפרט; הפרת אמון מצדו של הנאשם בעבר או עמידתו בעבר בתנאים שהוטלו עליו ועוד כיוצא באלה שיקולים.

ראו גם החלטת בית המשפט העליון, כבוד השופטת ע' ברון בבש"פ 5285/15 מדינת ישראל נ' פלוני (10/08/2015):

"ודוק: לא כל מי שנקבע לגביו כי לא ניתן לאיין את מסוכנותו בדרך של שחרור לחלופת מעצר, עשוי להיות בבחינת "מועמד אוטומטי" למעצר בפיקוח אלקטרוני. "פיקוח אלקטרוני" אינו נוסחת פלא שיש בה כשלעצמה משום מענה למי שנשקפת ממנו מסוכנות גבוהה לציבור ולקורבנות העבירה בנסיבות המקרה. הבדיקה אם בכל זאת יש לסטות מהכלל בדבר מעצר מאחורי סורג ובריאח לגבי מי שלא ניתן לאיין את מסוכנותו באמצעות שחרורו לחלופת מעצר, תיעשה על רקע מכלול של שיקולים ובראשם מסוכנותו של הנאשם. מבחינה זו, חוק הפיקוח האלקטרוני לא שינה סדרי בראשית - אף שמסתמן שטענה ממין זה שבה ועולה לפני בתי המשפט מאז כניסתו של החוק לתוקף. לשון אחר, גם לאחר השינוי התחקיתי בית משפט לא יורה על השמתו של נאשם בתנאי פיקוח אלקטרוני, שמטבעו הוא כלי מוגבל - אלא אם כן שוכנע שדי בו, בצירוף תנאים מגבילים אחרים, כדי להשיג את תכלית המעצר; וזאת בהינתן העובדה שמן הבחינה "הטכנית", האיזוק האלקטרוני נותר כשהיה."

30. שקלתי האם יש למקום להפנות המשיב לקבלת תסקיר מעצר, בטרם אתן החלטה סופית בבקשה. בית המשפט העליון, כבוד השופט י' עמית, סיכם נושא זה בהחלטתו בבש"פ 27/15 עלי יונס נ' מדינת ישראל (15.01.15):

9. "על רקע האמור לעיל, ניתן לסכם ולהצביע על שלושה אבות-טיפוס של בקשות למעצר

עד תום הליכים:

(-) מקרים בהם ברי כי חלופת מעצר לא תסכון - אין טעם להזמין תסקיר שירות מבחן.

(-) מקרים בהם על-פניהם ניתן להסתפק בחלופת מעצר שניתן לעמוד על טיבה בבית המשפט - אין טעם להזמין תסקיר שירות מבחן. אבהיר. לעיתים המעשה והעושה הם כאלה שבית המשפט מתרשם כי ניתן להסתפק בחלופת מעצר. פעמים רבות בית המשפט עצמו יכול לבחון את טיב החלופה ולעמוד על קנקנם של המפקחים והערבים. אלא שבהאידנא, ההסתמכות "האוטומטית" על שירות המבחן גורמת לכך שבית המשפט משהה את החלטתו עד לקבלת תסקיר מעצר, ובכך נמצאנו מאריכים מעצרו של הנאשם שלא לצורך.

(-) מקרים בהם לא ברור אם חלופת מעצר תסכון או שבית המשפט מתקשה לעמוד על קנקנה של החלופה הקונקרטית - יש להזמין תסקיר שירות מבחן. המדובר במקרים הנופלים לשני השלבים, על פי תורת הדו-שלביות עליה עמדנו לעיל. יש שבית המשפט מתקשה להחליט אם נוכח נסיבות המעשה והעושה ניתן בכלל להסתפק בחלופת מעצר, או שבית המשפט סבור כי ניתן להסתפק בחלופת מעצר אך מתקשה להעריך את החלופה הקונקרטית המוצעת. מקרי ביניים אלה, הם המקרים בהם, לטעמי, ראוי להפעיל את שירות המבחן.

10. אמרנו דברים שאמרנו כדי להזכיר נשכחות ולהבהיר כי תסקיר המעצר, שנועד להיות כלי מסייע בידי בית המשפט, אינו בבחינת תסקיר-חובה. כפי שלבית המשפט שיקול דעת אם לאמץ או לדחות את המלצת התסקיר, כך יש לבית המשפט שיקול דעת אם להורות מלכתחילה על הזמנת תסקיר אם לאו.

31. מצאתי כי עניינו של המשיב נכנס בגדרי אלה בהם אין חלופת מעצר שתסכון: אמון בנאשם הוא תנאי בסיסי, בלתי איו, לצורך שחרור לחלופת מעצר ואף לאפשרות מעצר בפיקוח אלקטרוני. עברו הפלילי של המשיב בצירוף האישומים המיוחסים לו, לרבות הפרת תנאי השחרור, מביאים לכך שאינני נותן אמון כלשהו במשיב. אוסיף, כי העובדה שהמתלוננת החליטה לעבור להתגורר במקלט לנשים מוכות, חרף הטראומה שעברה שם ולנוכח התנגדותה לעבור לשם עד התרחשות האירוע השני, ממחישים את עוצמת פחדה מן המשיב, פחד מוצדק לכאורה נוכח התנהלותו האלימה של המשיב כלפי המתלוננת בעבר, וגם עתה, תוך שעושים שהוטלו עליו בעבר, וצו בית משפט בעת הנוכחית, אינם מרתיעים אותו. מכאן, תסקיר מעצר, חיובי ככל שיהא (וספק רב בעיני האם כך יהיה) לא יוכל להביא לכך שאתן אמון במשיב. מכאן, התרופה היחידה למסוכנות ולחשש השיבוש הנשקפים מן המשיב הינה במעצרו עד לתום ההליכים, וכך אני מורה.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ח, 21 ינואר 2018, במעמד הצדדים.

